

maja TULKÄRBSE Rannal

Ideaalne suveromanss

A romantic couple is shown in profile, kissing on a beach at night. The man is on the left, wearing a blue shirt and a dark vest. The woman is on the right, wearing a light-colored, sleeveless dress. They are illuminated by a string of warm white lights hanging above them. The background shows the ocean waves and a dark blue sky.

Jenny Hale

Originaali tiitel:
Jenny Hale
The House on Firefly Beach
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, karakterid, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis pole selgelt üldkasutatavad, on autori välja mõeldud. Sarnasus tegelike isikutega, elusate või lahkunutega, sündmuste või kohtadega on juhuslik kokkusattumus.

Tõlkinud Kaia-Leena Pino
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Jenny Hale, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E01391221
ISBN 978-9949-82-706-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Proloog

Sydney Flynn astus reipal sammul mööda rannateed Nate'i maja poole, kastanpruunid lokid suve algust kuulutava pärastlõunase kuumuse eest kuklas hobusesabasse tõmmatud. See oli nende viimane aasta kolledžis ning nädala pärast ootas neid mõlemaid ees kooli lõpetamine, suve selged ja niisked päevad olid hooga lähemas. Nad olid olnud koos neli suurepärast aastat, kuid suurema osa talvedest oli neid eraldanud pikk sõit kahe ülikooli vahel ja nii ei suutnud Sydney kuidagi alla suruda elevust nende ühise katkestusteta tuleviku ees.

Ta näperdas purpurset kivi mängusõrmusel, mille Nate oli talle kinkinud kohahoidjana tõelisele teemandile, mille mees talle pärast kooli lõpetamist kinkida oli lubanud – Sydney kandis sõrmust iga päev. Nate oli täna talle juba enne ärkamist helistanud ning jätnud sõnumi, et Sydney võimalikult ruttu tema juurest läbi tuleks. Ta oli kõlanud imelikult hingetu ja närvilisena ning Sydney oli uudishimulik, mis üllatus teda küll oodata võib. Tavaliselt Nate nii salapärane polnud.

Päike kiirgas imeliselt sinises taevas ja Sydney pea kohal lendlesid linnud, kui ta sammus mööda tuttavat teerada selle ühe ja ainsa inimese poole, keda ta siin ilmas kõige enam jumaldas. Lahe vesi tema kõrval laksus katkematult vastu Florida rannikut – oli ideaalne päev nende ülejäänud eluga alustamiseks. Sydney ei tahtnud midagi

ära sõnuda, kuid ta ei suutnud peast peletada mõtet, et ehk palub Nate juba täna tema kätt. Kas asi võib tõesti selles olla?

Muidugi tahtis ta, et Nate teeks seda siis, kui ta on selleks tõeliselt valmis, kuid Sydney oli temasse nii armunud, et ta oli valmis nüüd ja kohe nende ühist elu alustama. Eelmisel õhtul olid nad tähistanud uskumatut uudist, et Sydneyt oli kutsutud kolmeks kuuks USA ringreisile ühe kuulsa filantroobi tööd dokumenteerima. Sydney poleks tahtnudki minna, kui ta oleks saanud kohe hakata oma pulmi planeerima, kuid Nate oli teda veennud, et ta peaks järgima oma kirge saada professionaalseks ajakirjanikuks, ja nii oli ta otsustanud selle reisi siiski ette võtta. Kui neile jääb enne pulmi aasta jagu aega, jõuab ta planeerimisega ka tagasi tulles peale hakata. Kogu see elevus ajas teda naerma, sest ta teadis, et kiirustab asjade käigust ette.

Sydney jõudis Nate'i maja sissesõiduteele, pulbitsedes erutusest selle üle, et kohe näeb ta Nate'i ja kuuleb, mis mehel talle öelda on, kuid silme ees avanev pilt pani ta nõutult seisatama. „Mis toimub?“ küsis ta, nähes Nate'i majast välja kiirustamas, enda järel ust lukustamas ja järsult paigale tardumas. Mees kogus teerajalt sülle kuhja kaste ning surus need oma kastiautosse, mis niigi juba tuubil tema asju täis oli.

Kas neil on plaanis kuhugi sõita?

„Ma lahkun siit,“ ütles Nate, pilk vaid vilksamisi Sydneyl peatumas.

„Kuhu sa lähed?“ Sydney süda peksles kontrollimatult, ta keha oleks justkui enne olukorrale pihta saanud, kui ta mõistus seda töödeldä jõudis.

„Ma ei tea,“ Nate peaaegu et nähvas. „New Yorki? Los Angelesse? Kuhugi, kus ma saan oma laule kirjutada ja ennast teostada.“ Ta nihutas ühte kasti auto tagaosas ning kinnitas selle koormarihmaga paigale, liigutused kiired ja keskendunud. „Ma lasen siit jalga. Elus on rohkemat kui Tulikärbsse rand,“ ütles ta. „Ma tahtsin lihtsalt hüvasti jätta.“

Päikese ette triivis pilv, mis heitis kõigele hallika varjundi, kuid silmisse tükkivate pisarate tõttu Sydney peaaegu et märganudki seda.

„Ja mina ei tule sinuga kaasa?“ Ta teadis vastust niigi, kuid palvetas taeva poole, et mees oma südames pisutki järele mõtleks, enne kui ta tema südame tuhandeks tükiks purustab.

„Ei.“

„Miks mitte?“ küsis Sydney ja hakkas pealaest jalatallani väri-sema, kogu ta maailm tema ees kildudeks purunemas.

Nate neelatas, kuid ei vastanud ega vaadanud talle silma. „Ma tahtsin hüvasti jätta, aga... Selleks lihtsalt pole mingit head viisi.“

„Nate, mida sa teed?“ Miks mees talle niimoodi haiget teeb? „Selgita mulle, mis toimub,“ hüüatas Sydney, suutmata oma emotsioone vaka all hoida.

Nate litsus järjekordse kasti autosse ning surus tagaluugi kinni, sulgedes oma asjad autosse.

„Räägi minuga!“ Kui mees talle ei vastanud, püüdis Sydney talle tee peale ette astuda, kuid Nate põikas tema eest kõrvale. „Ma olen selgituse ära teeninud. Sa ei saa pärast nelja aastat lihtsalt niisama jalga lasta. Mis juhtus eilse õhtu ja praeguse hetke vahel?“

Nate ei vastanud, mis pani Sydney mõtlema, et ehk oli mees ka igavesti temaga koosolemise peale mõelnud ning järsku mõistnud, et see pole üldse see, mida ta tahab.

„Vabandust,“ sõnas Nate kiirustades, ilma et oleks tema poolegi vaadanud.

Järsku seisatas ta Sydney ees ja vaatas talle otse silma, pilgus kummaline helk, justkui soovides viimast kinnitust, et ta otsus on õige. Ja siis, enne kui Sydney midagi öelda jõudis, istus Nate autosse, pani mootori käima ja sulges ukse. Kui ta kivinenud ilmel autole käigu sisse lükkas ja paigalt võttis, astus Sydney automaatselt sammu tagasi. Samal ajal püüdis ta silmist pisaraid peletada, et näha meest tahavaatepeeglist viimast korda tema poole vaatamas, kuid Nate ei vaadanud tagasi. Sydney seisis pimedas ja lukustatud

maja sissesõiduteel ning vaatas, kuidas Nate'i auto aina kaugeneb, kuni see lõpuks silmist kadus. Nate oli läinud, viies endaga kaasa kogu tema õnne.

Esimene peatükk

Merikarbiroosasse šifoonist pruutneitsikleiti rõivastatud Sydney seisis koos teiste pulmakülastega nende perekonna armastatud sadamakail ja ristas pilgu Nate Hendersoniga. Ta peaaegu et ei märganudki hooajale mitteomaselt ideaalset ilma ja sillerdava Mehhiko lahe lainete laksumist nende selja taga, Nate varjutas tema pilgu eest kõik muu. Nate oli mees, keda Sydney oli alati pidanud oma elu tõeliseks armastuseks, kuid nüüd, Valentino ülikonnas ja juuksed edevasse soengusse seatud, tundis Sydney ta vaevu ära.

Nate'i mobiiltelefon hakkas helisema. Mees tõusis ja kiirustas kummargil vahekäiku mööda väljapääsu poole, et otse keset teenistust kõnele vastata. *Mister Hollywood ei või telefoni isegi pulmade ajaks välja lülitada*, mõtles Sydney ärritunult. Mees paistis veidi piinlikkust tundvat, kuid see ei peatanud teda kõnele vastamast. Vaiksel libistas Nate end oma kohale tagasi.

Sydney õde Hallie ja tema kihlatu Ben Murray, kes teadsid Sydney ja Nate'i lahkumineku iga viimast kui kibedat detaili ning seda, millise armi oli see Sydney südamesse jätnud, olid teda ette hoiatanud, et ka Nate on pulma kutsutud. Ben oli püüdnud Sydneyt veenda, et naine oli toona Nate'i valesti mõistnud ning et ta võiks anda mehele võimaluse oma käitumist selgitada – kui mitte enam, siis vähemalt aitaks see tal pulmas toime tulla. Sydney oli paarile

kinnitanud, et tuleb tema kohalolekuga toime hoolimata sellest, kas mees räägib temaga või mitte. Ta oli temast juba ammu üle saanud. Alles nüüd rippuvate valguskettide ja pidulike hortensiabuketide vahel tundis Sydney, kuidas tal hakkavad põlved nõrgaks minema.

Nate naeratas talle ettevaatlikult oma vahekäiguäärselt istekohtalt. Temast järgmisena istusid kaks tema elu olulisimat naist: kaaslane, kes oli kirjutatud tema pulmakuutse vastuskaardile – rahvusvaheline supermodell ja väidetav tüdruksõber Juliana Vargas – ning Nate'i õde Malory. Kui Nate'i naeratus pidi väljendama rõõmu Hallie ja Beni pulmades üle, siis olgu pealegi, kui see oli aga mõeldud mannetu katsena sõjakirves nende vahel maha matta, siis selleks polnud nende ajalugu arvestades küll vähimatki lootust. Sydney sundis end millelegi muule keskendumisele ning ta pilk peatus sõbrannal Mary Alice'il, kes talle tasakesi lehvitas. Sydney naeratas talle vastu, enne kui nende silmside katkestas, kuid ta mõtted jäid Nate'i juurde ja kõhus hakkas keerama.

Sellest, kui Nate tema südame murdis, oli möödas aastaid ja nad mõlemad olid oma eluga edasi liikunud. Kuid kaks asja olid jäänud, tekitades Sydneys teravaid emotsioone: esiteks, mehe lahkumine kõik need aastad tagasi oli tekitanud temas tunde, et ta pole piisavalt hea, ning teiseks, ilmajäämine mehest, kes Nate oli olnud, ning sellest põhjustatud suur tühjus tema elus. Nende nelja aasta jooksul, mil nad kohtamas olid käinud, oli Nate olnud lihtsalt imeline ja Sydney jaoks täiuslik – ta oli olnud tema parim sõber.

Nüüd aga ei olnud ta enam Nate Henderson, vaid maailma jaoks tuntud kui Nathan Carr – ihaldusväärne poissmees ja tõusev täht laulukirjutajate taevas. Isegi tema nimi ei olnud Sydney jaoks enam äratuntav. Ja ometi julges mees talle naeratada, justkui oleks kõik nende vahel kõige paremas korras. Kas ta poleks kõigepealt vähemalt vabandama pidanud?

„Benjamin,“ alustas jutlustaja, tuues Sydney tagasi olevikku, kus ta olema pidi: oma õe pulmas nende perekonna imelises rannäärses pelgupaigas Tähesära rannamajas.

Sydney pigistas närvide rahustamiseks oma lillebuketti, pööras pilgu Nate'ilt ning keskendus oma õele ja peatsele õemehele. See oli nende hetk ning see poleks saanud olla täiuslikum. Hallie vaatas üles oma elu armastuse poole, seistes hiigelsuure seedripuust laastukatusega kaetud lehtla all, mis asus valduse kõige lõunapoolsemas servas. Lehtla paiknes rannajooneni viiva sadamakai otsas, kus see kohtus majani viiva kõnniteega. Sydney ja Hallie olid kulutanud terve suve maja renoveerimisele.

Lapsena oli Sydney kõik oma suved Tulikärbse rannal veetnud ja pärast lahutuse lõpuleviimist oli ta mõneks kuuks sinna akusid laadima tulnud. Siis aga läks ta tagasi Nashville'i, kus ta oli üles kasvanud ning kus elasid tema ema ja Hallie. Kuid viimasel suvel, kui onu Hank oli tädi Clara surmast murtud, ja kuna tädi Clara oli oma surivoodil Sydneyle südamele pannud, et ta järgiks oma südamesoove, oli ta lõplikult Tulikärbse rannale tagasi kolinud. Sydney ema jagas oma aega Tähesära rannamaja ja Nashville'i kodu vahel, kuid seekord oli ta terve suve kohal viibinud ja maja renoveerimisel abiks olnud.

Lehtla, mille all Sydney seisis, oli spetsiaalselt selle õhtu tarbeks ümber ehitatud, et see mahutaks kõik need read valgeid toole, mis olid pulmakülalisi tihedalt täis. Pulm oli andnud neile ajalise raamistikku, kuid nende peamiseks motivatsiooniks lehtla taastamisel oli armastus selle paiga vastu.